

Chris de Valk
Ik weet nog wel

In oude dagen poëzie gevonden.
Zo zit ik stil in een versleten stoel.
Eindelijk stil en weet weer wat ik voel,
onpeilbaar diep zijn onze diepste gronden,

dieper dan klank en kleur, dieper dan woorden
voor op de dagelijkse boterham.
De takken komen later dan de stam,
later de zon dan toen de ochtend gloorde.

Ik weet nog wel dat jij de auto nam,
de sleutels lagen niet meer op het kastje.
En dat de poes zich minder nog verroerde.

Maar verder heerst er mist. Wat me beroerde
je gaan te laten, dat is weg. Verrast
je dat? Mij dat na de nacht de dag toch kwam.

Onder het afdakje lag een viool
tussen de distels verscholen en blaren.
Krom was de strijkstok, stuk de snaren;
verrassend stilleven, naast het riool.

Vanuit het duistere klankgat bezag
een klein muisje de wereld daar buiten.
Voor even verlost van al z'n kornuiten.
Even alleen voor zichzelf aan de slag

met het licht uit de hemel, kniehoge gras,
het landhuis waar niemand meer woonde,
de bomen rondom; alsof hij droomde
zo helder, er even haast zelf niet meer was.

Alleen nog de gaarde en de viool
die langzaam omhoog kwam en ging zweven.
De strijkstok werd roeispaan. Zonder beven
klom naar boven het muisje dat zich verschool

en voer in zijn bootje naar de muziek,
die ooit aan het instrument was ontsprongen,
toen alles nog goed was, vogels nog zongen,
de huisbaas nog maaide, je reinste mystiek.